

VZESTUP ČERNÉHO PROTIPOVSTALECTVÍ

SHEMON

**Text v anglickém jazyce vydalo nakladatelství Ill Will Editions
v červenci 2020**

web: illwill.com

zdroj v angličtině: <https://illwilleditions.com/the-rise-of-black-counter-insurgency/>

Český překlad zajistila komunistická skupina Třídní válka

web: autistici.org/tridnivalka

**zdroj v češtině: [https://www.autistici.org/tridnivalka/tridni-
valka-12-2021-za-hranicemi-cerne-a-bile-tridni-vzpoura-proti-
statnimu-nasili-v-usa/](https://www.autistici.org/tridnivalka/tridni-valka-12-2021-za-hranicemi-cerne-a-bile-tridni-vzpoura-proti-statnimu-nasili-v-usa/)**

**Toto vydání zajistilo nakladatelství Subverze
v červnu 2021**

web: subverze.noblogs.org

e-mail: subverze@riseup.net

Shemon, 30. července 2020

Úvod

V týdnu od 26. května do 1. června 2020 vypálila multirasová proletářská vzpoura vedená černými policejní stanice, zničila policejní auta, zaútočila na policii, přerozdělovala zboží a pomstila se za policejní vraždy bezpočtu černých i nečerných. Ale první červnový týden se, jak se zdá, všechno změnilo. Všichni jakoby zapomněli, že se něco z toho stalo, a místo toho jsme se stali dobrými protestujícími, stali jsme se nenásilnými a stali se z nás reformisté. Místo toho, abychom zaútočili na policii, jsme vydrželi nespočet pochodů, které neměly žádný jiný smysl, než pochodovat. Z revolučních abolicionistů jsme se stali reformistickými abolicionisty. Co se stalo?

Existuje mnoho snadných odpovědí, a všechny jsou nesprávné. Jedna možná odpověď poukazuje na policejní represi vůči hnutí, která vedla k zatčení více než 14 000 lidí. Další míří prstem na bělochy, kteří se k hnutí připojili a přinesli s sebou veškerou svou liberální politiku a strategie. A konečně, ta nejabsurdnější odpověď ze všech tvrdí, že militantní fáze povstání nikdy nebyla skutečným hnutím černých i nečerných proletářů, ale byla ve skutečnosti dílem agitátorů zvenčí.

Doopravdy se ovšem odehrálo něco mnohem nebezpečnějšího a zlověstnějšího, něco, co je rasovému kapitalismu vlastní, něco, co má kořeny sahající až k obchodu s africkými otroky a Haitské revoluci. Kampaň proti povstalcům zásadně změnila směr hnutí. Zatímco ústup hnutí a porážka, kterou přivodil, se mohou ukázat jako dočasné, podobné kampaně představují významnou překážku pro další radikalizaci, a proto je třeba se jimi zabývat. Tuto protipovstaleckou kampaň v terénu vedli černošská střední třída, černošští politici, černošští radikální akademici a černošské nevládní organizace. To může být pro lidi, kteří si myslí, že černí jsou monolitická politická skupina, šokující. Tento koncept je falešný.

Nešlo přitom o lokální jev v jednom nebo ve dvou městech, ale o dynamiku, která byla vidět po celých Spojených státech. Rozsáhlá vzpoura vyžadovala rozsáhlou protipovstaleckou reakci. A i když není pochyb o tom, že za protipovstaleckým černými vedeným hnutím stojí miliardářští filantropové, univerzity, stát a bílá střední třída, nepříjemnou pravdou je, že povstání vedené černými mohl rozdrtit pouze černými vedeným protipovstalecký program. Nic z toho by se nemohlo uskutečnit, kdyby po celých Spojených státech neexistovala významná vrstva černých stojících proti povstání.

Vzestup černé střední třídy je organickým vývojem třídní stratifikace v rámci rasového kapitalismu. Je výchozím bodem pro pochopení protipovstalectví, které v současnosti dusí Rebelii George Floyda. To má svůj sociální základ v černé střední třídě, která usiluje nanejvýš o malou reformu systému, konkrétně o transformaci rasového kapitalismu na prostý kapitalismus.

Z dlouhodobého hlediska je černá střední třída nepřítelem černého proletariátu: nezaměstnaných, námezdních dělníků, prostitutek atd. Skutečnými partnery nebo spolupachateli černého proletariátu jsou Hispánci a bílí proletáři, domorodí obyvatelé a mezinárodní proletariát. Zatím se zdá, že na to

málokdo v této zemi přišel, natož abychom mohli mluvit o tom, jaké politické a strategické důsledky z toho vyplývají. Ačkoli žádný z těchto problémů není nový, stojí za to se k nim ještě jednou vrátit.

Černá střední třída

V boji za osvobození černých vždy existovalo jisté napětí v otázce černé střední třídy – lékařů, právníků, profesorů, manažerů a vlastníků firem. Ne pokud jde o její existenci, ale pokud jde o její politickou roli a jednání v boji proti bílé nadvládě.

V mnoha ohledech se černá střední třída neliší od ostatních středních tříd. Ve své podstatě je veškerá politika střední třídy volební, legislativní a reformní. Jejich strategie se točí okolo slušnosti, ochrany soukromého vlastnictví a konečně dodržování zákonů. Střední třídy se vždy cítily oprávněny mluvit jménem příslušného proletariátu. Obhajovaly multirasovou jednotu mezi sobě rovnými, a zároveň využívaly rasovu loajalitu ke svému vlastnímu vzestupu v rámci rasového kapitalismu. Celá analýza střední třídy spatřuje v proletariátu buďto hrozbu nebo oběť; nikdy nevidí proletariát jako revoluční třídu. Těch pár lidí ze střední třídy, kteří považují proletariát za revoluční, buď pra-

cují na jeho potlačování, nebo se k němu nakonec připojí v boji.

V roce 1931 tvrdil W.E.B. Du Bois, že dokud zákony Jima Crowa omezují příležitosti černé střední třídy, černý proletariát a černá střední třída musí společně bojovat proti bílé nadvládě. V šedesátých letech však už byly Black Panther Party a Liga revolučních černých dělníků přesvědčeny, že se černá střední třída a černý proletariát rozešly. Po porážce zákonů Jima Crowa v 60. letech 20. století našla černá střední třída cestu k úspěchu, což vedlo k obrovským rozdílům mezi ní a jejími nemajetnými sousedy.

Hnutí, které porazilo Jima Crowa, nezničilo rasový kapitalismus ani anti-černošství. Spíše jen otevřelo nové možnosti pro malou hrstku černých. Jejich vítězství se však zároveň stalo zničující porážkou pro masy černých proletářů, kteří zůstávají zaseknutí ve svých mizerných podmínkách s tím jediným rozdílem, že jejich pracoviště a čtvrti nyní spravuje a hlídá „vítězná“ černá střední třída. V tomto ohledu černá střední třída úplně tak nelže, když sama sebe označuje za vyvrcholení hnutí za občanská práva a Black Power. Tyto rozpory existovaly již před hnutím z 60. let a od té doby nebyly nikdy na masové úrovni objasněny. Černá střední třída byla a je dodnes protikladem černého hnutí za svobodu.

Zásadní rozdíl mezi černou střední třídou a bílou střední třídou je *strategický*: černá střední třída využívá černé proletářské boje k prosazování své vlastní věci. Jelikož není dost silná na to, aby své zájmy prosazovala sama, využívá k prosazování své vlastní agendy strach z nepokojů a pouličních protestů. Černá střední třída se nemůže zcela distancovat od militantní fáze vzpoury, protože musí využít nepokoje a násilí jako potenciální hrozbu pro zbytek společnosti. Současně se černá střední třída nemůže ztotožnit se vzpourou, protože by to bylo v rozporu s její vlastní touhou po integraci do kapitalistického státu, jehož zákony a řád zajišťují existenci soukromého vlastnictví.

Výsledkem je zmatený a rozporuplný vztah vyznačující se trojí dynamikou: (1) černá střední třída se snaží dosáhnout bohatství a moci bílé střední třídy, (2) to vyžaduje její ochotu disciplinovat černý proletariát, (3) s nímž se zároveň cítí propojená osudem kvůli neschopnosti policie a dalších bílých odlišit chudé černé lidi z ghett od jejich dobře situovaných protějšků z předměstí. Tuto trojitou dynamiku vyjadřuje obecná síla hlavního proudu protestů Black Lives Matter, jehož aktivisté ze střední třídy současně prosazují: (1) aby si policie

přestala plést černou střední třídu s černými z chudých čtvrtí, (2) aby stát dával více peněz na společenskou reprodukci v naději, že katapultuje více černých do černé střední třídy a (3) vytvoří více pozic pro černou střední třídu na univerzitách, v představenstvech firem atd.

Celá černá střední třída je připravena vydělat na úsilí černých proletářů. V nadcházejících měsících se vítězství získaná v povstání promění v nová a bezcenná pracovní místa „zvyšující rozmanitost“, nesmyslné akademické konference a články a ubohá zvýšení platů. Prozatím si musí současné protesty zachovat svůj parazitický vztah s počátečním Povstáním George Floyda. Po militantní fázi povstání vstoupily protesty do zombie-fáze nekonečných pochodů po často prázdných ulicích a dálnicích. Jako by obléhání, rozbíjení a vypalování policejních stanic nikdy neexistovalo. Dělá se protest za protestem, aniž bychom smysluplně přemýšleli o tom, co se stalo ten první týden. Jestliže rok 2014 zavedl do taktického repertoáru boje proti policii dálniční blokády, mohli jsme se domnívat, že si „spálené okrskové stanice“ budeme připomínat jako příspěvek Minneapolisu. Místo toho jsou pokroky dosažené v Minneapolisu pohřbeny pod pouličními pochody po celé zemi, protože černé vedení posiluje reakční rozdělení na dobré, mírumilovné protestující a špatné výtržníky.

Revoluční versus reformistické zrušení

Existují dva druhy zrušení: revoluční zrušení a reformistické zrušení. Revoluční zrušení je vlastní aktivita proletariátu v boji proti celé vězeňské logice státu a rasového kapitalismu. Zahrnuje vypalování policejních stanic, ničení policejních aut, napadání policistů a přerozdělování zboží od Target i Versace. Revoluční abolicionismus kráčí ruku v ruce s revolučním anti-kapitalismem, protože chápe, že zrušení je možné pouze tehdy, když je svázáno s anti-kapitalismem, anti-etatismem, anti-imperialismem, s bojem proti homofobii a patriarchátu. Věznice musí být zrušeny, ale také musí být zrušeny školy, sociální pracovníci a armáda středostavovských institucí a dobrodějů. Expanzivní dynamika, kterou pojmenuje, se proto nemůže zastavit u policie, ale musí rozšířit svůj útok i na zeď oddělující takzvané Spojené státy a Mexiko, na zadržovací střediska, soudy a rozsáhlou infrastrukturu vězeňského státu a kapitalismu.

Revoluční abolicionismus rychle dosáhl bodu varu během prvního týdne pov-

stání, a znovu i minulý týden, 25. července. V mezidobí bylo revoluční zrušení odstaveno reformistickým zrušením, proudem do značné míry definovaným činnostmi a politikou profesionálních aktivistů, nevládních organizací, právníků a politiků, a zabývajícím se především omezením policejních fondů, politikou a legislativními změnami. Tato perspektiva nadále vnímá politiky jako hlavní historické aktéry a ve vztahu k nim se definuje jako nátlaková skupina. Takto reformní abolicionismus odstraňuje proletáře z terénu boje.

I když je konstatování hrubé nespravedlnosti, pokud jde o srovnání policejních rozpočtů a výdajů na zdravotnictví, infrastrukturu, školy a další služby, správné, návrhy na „omezení fondů“ nepředstavují nic jiného, než přesun peněz z jedné části státu do druhé. Navíc, i když si reformní abolicionismus začne představovat zrušení policie tak, jako nyní v Minneapolis, nezdá se, že by pochopil, že policii nelze zrušit legislativou. To, co reformistický abolicionismus nevidí, je fakt, že to byly vždy a pouze skutečné revoluční boje nebo obavy z nich, které zrušily otroctví. Nejkratší cestou k demontáži policie a věznic je a vždy byla vzpoura, jak jsme viděli loni, když povstání na Haiti vedlo k vyprázdňení celých věznic. Povstání tvoří středobod revolučního zrušení.

Ve světle revolučního zrušení, které se v zemi objevilo při útocích na kanceláře DHS v Atlantě a vypalování soudních budov, je reformní zrušení přímým útokem na tyto militantnější způsoby zrušení. Nikde nebylo toto napětí a vztah

mezi reformním zrušením a revolučním zrušením tak velké jako v Minneapolis. Reformisté se v Minneapolis po léta připravovali a vzpoura jim poskytla prostředky k tomu, aby mohli začít. To, co začalo jako totální útok na síly práva a pořádku v Minneapolis, se od té doby změnilo v nepřeborné množství mdlých politických projektů. Když černý proletariát ustupuje, přechází do popředí černý aktivista, dokud nebude vše opět dobré a svaté.

Nevládní organizace a akademičtí pracovníci

V této protipovstalecké kampani hrály klíčovou roli černé nevládní organizace, včetně skupin z Movement for Black Lives (Hnutí za černé životy). Jejich sociální základnou není černý proletariát, ale černá střední třída a – což je nejdůležitější – bílá buržoazie, prostřednictvím filantropie. Aby buržoazie koptovala toto hnutí, sype na problémy generované rasovým kapitalismem peníze. V nevládkách našla ochotnou skupinu lidí, kteří její dolary rádi přijmou. Peníze padají z nebe: pokud jste černoši, střední třída a třikrát za sebou řeknete „Black Lives Matter“, peníze vám jako kouzlem samy spadnou do klína. I když jsou tyto nevládní organizace navzájem politicky odlišné, mají zpravidla malé nebo žádné zázemí v boji, žádný zvláštní zájem o hnutí a nakonec ani žádný zájem o svržení rasového kapitalismu. Jsou pouze odrazem různých parazitů sajících krev z historického boje černých proletářů. Z dlouhodobého hlediska nic nevyřeší a je nepravděpodobné, že by kdokoli z nich skutečně vedl hnutí, protože v něm nemají základnu. Jelikož je však hnutí generované Povstáním George Floyda nové, mnoho jeho účastníků je stále snadné zmást, a tak i nadále projevují servilní ochotu následovat jakoukoli černou osobu, která se před ně postaví s megafonem. I když se někteří aktivisté nevládních organizací opět nevyhnutelně s těmito skupinami rozejdou a připojí se k radikálnějšími prvkům hnutí, jakákoli strategická orientace, která se zaměřuje na jejich potenciální energii, se mýlí. Čekat na radikalizaci nevládních organizací je jako čekat na radikalizaci odborů. Nevládky nakonec musí být nějak z hnutí vykopnuty.

A co takzvaní „revoluční černí intelektuálové“? Protože slovo „revoluční“ nemá v nerevolučních dobách smysl a omezená praxe „intelektuála“ je během revolučních časů nefunkční, jedná se v tomto případě o rozpor pojmů. Zatímco v nerevolučních dobách činnost akademických intelektuálů odráží standardní kapitalistickou dělbu práce mezi mysliteli a manuálními pracovníky, v okam-

žících povstání má dělba práce tendenci se zhroutit a přeskupit, takže se mnoho proletářů najednou začne věnovat čtení, psaní a teoretizování, což byly dříve výlučné úkoly intelektuálů.

Řekněme to jasně, Povstání George Floyda je novým kritériem, které musí všechny teorie a politiky brát v úvahu. Nikoli požadavky, nikoli akademické časopisy, nikoli komunitu takzvaných vědců, ale oheň a žár proletářského boje. Musí odpovědět na požadavky nepokojů, stávek, okupací, blokad, povstání, válek a revolucí. A v tomto ohledu je třeba připustit, že výsledky byly až dosud katastrofální. Černý marxismus, afro-pesimismus, černý anarchismus a černý feminismus byly v tomto povstání podrobeny zkoušce a všechny selhaly. Tyto teorie měly malý nebo žádný smysluplný dopad na černý proletariát. V některých případech dokonce vylepšily svou kariéru tím, že propůjčily svůj hlas protipovstaleckým nevládním organizacím, které jsou přešťastné, že jim mohou vyplatit honorář.

Co se stalo s teorií černé revoluce? Již více než padesát let se teorie skrývají v akademickém světě. Univerzita černé radikální myšlení zcela komodifikovala, a to jej oddělilo od černých proletářů tím, že určilo, kdo k němu má přístup a kdo je schopen pochopit jeho náročný a omezený jazyk. Problémy a

otázky, které jsou pro černého proletáře důležité, se tu nikdy neřeší na základě pojmů, konceptů a tradic černého proletariátu, ale místo toho se o nich diskutuje v mnohem užších a reformističtějších podmínkách akademického světa. Žádná akademická myšlenka se nezodpovídá černému proletariátu, definitivní pracovní pozice nabízí radikálnímu akademikovi konečnou separaci od naší třídy. Tento nedostatek odpovědnosti chrání zastaralé a zbytečné myšlenky, protože umožňuje starým zaprášeným teoriím, které byly ve skutečném třídním boji dávno poraženy, nadále žít v akademickém prostředí a stát se mrtvou tíhou pro mozek hnutí.

To teď přestane. Plná síla povstání vyčistila trosky způsobem, kterým by to kritika nikdy nedokázala. Ačkoli se politická konsolidace povstání prozatím propadla do černého protipovstaectví, Povstání George Floyda umožnilo další generaci černých revolucionářů z řad proletariátu, jakož i některým odpadlíkům ze střední třídy, rozvinout se a navzájem se zaregistrovat. V nadcházejících měsících a letech musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom jim pomohli zbavit se falešné dělby intelektuální činnosti a revoluční činnosti, která naše hnutí dlouho trápila.

Závěr

Má-li být kapitalismus někdy zrušen, pokud někdy osvobozující komunistická budoucnost spatří světlo světa, musí se proletariát silou osvobodit od své závislosti na buržoazním společenském řádu. Ale než antagonismus dosáhne tohoto bodu, musí dojít také k další bitvě, ve které si černý proletariát politicky a materiálně vyřídí účty s černou střední třídou. Nejedná se o nějakou novou skutečnost, ale o realitu, s níž musela zápasit každá revoluce zahrnující černé. Zatím černý proletariát každý takový boj prohrál, a výsledkem této porážky je kapitalismus a stát s černou tváří.

Černá střední třída byla schopná účinně vést svůj boj proti povstání částečně i proto, že ukořistila klíčové části státu. Lori Lightfoot v Chicagu, Keisha Lance Bottoms v Atlantě, Chokwe Antar Lumumba v Jacksonu a Bernard Young v Baltimoru představují jen několik příkladů ambiciózních manažerské vrstvy, která si je vědoma svých třídních zájmů způsobem, který si černý proletariát ještě nebyl schopen spočítat. Navštěvují nejlepší školy v zemi, což jim umožňuje používat právě ty cynické argumenty, které jsou zapotřebí k artikulaci reformního a protipovstaleckého programu.

Střední třídy mají k tomu, aby rozvinuly svou verzi duhové koalice, své univerzity, své volby, své korporace a další instituce. Proletariát je ponechán mimo tento proces.

Černý proletariát může boj vést a vyvolat, ale bez spolupachatelů z bílého a hispánského proletariátu a domorodých národů nevyhraje žádnou rozhodující bitvu. Když vyprazdňoval co největší množství obchodů, bojoval černý proletariát společně s dalšími proletáři. Toto organické spojenectví existovalo po dobu jednoho týdne, zároveň s tím, jak různé utlačované skupiny útočily na policii a přerozdělovaly zboží napříč zemí.

Takové organické aliance však automaticky nevedou k aliancím trvalejším. Gigantické erupce solidarity v nepokojích a povstáních mají tendenci se zase rychle stáhnout zpět do antagonistických vztahů mezi proletáři. Koneckonců sdílení momentu boje není to samé jako dlouhodobá důvěra a solidarita. Co je reálnější, jeden týden sdílené jednoty nebo celoživotní konflikt mezi proletáři navzájem?

Černý proletariát čelí konkurenci o pracovní místa, konkurenci v oblasti bydlení a boji o další omezené zdroje proti jiným proletářům. Příslušné střední třídy slibují, že tato potěšení zajistí, pokud budou černí proletáři nadále hlasovat pro černé politiky, hispánští proletáři pro hispánské politiky atd. I když je tato logika slepou uličkou proletářské multi-rasové solidarity, slouží krátkodobým cílům, které mohou nemajetní jen těžko ignorovat. Tímto způsobem se křehká jednota vytvořená ve chvílích revolty rozpustí zpět do oddělených sociálních vztahů každodenního života. Proletáři občas budují vzájemnou solidaritu na každodenní úrovni, ale celkově jim v rasovém kapitalismu chybí mechanismy nebo instituce k rozvoji takové jednoty. Z tohoto důvodu jsou útoky na infrastrukturu kapitalismu klíčové, a proto jsou tak zásadní nové prostory sociální reprodukce.

Musíme však vsadit na to, že povstání proletariát změnilo. Musíme věřit, že se začínají měnit i každodenní vztahy. Je to však jen dohad a musíme ho otestovat v boji.

K tomu, aby posílila strategická jednota mezi různými rasovými skupinami proletářů, bude nakonec nutný nějaký druh rozsáhlejšího procesu krize – válka, hospodářská krize, pandemie, ekologický kolaps. Aníž bychom chtěli fetišizovat organizace, pro krystalizaci a soustředění této aliance budou zapotřebí

nějaké organizační formy. Proletariát bude muset rozvíjet své vlastní třídní-rasové-gendrové zájmy proti černé a bílé střední třídě, simultánně a prostřednictvím akce, organizace a programu.

Od hospodářské krize z let 2007-2008 vstoupil celý svět do období masového boje. Boje, který se rozvíjel nerovnoměrně; Řecko v jeden okamžik, arabské jaro v další, Marikana nebo Haiti jindy, s příslušnými kontrarevolucemi nebo proti-povstalectvím jako součástí procesu. George Floyd Rebellion je součástí tohoto probíhajícího procesu řešení obrovské nerovnosti, policejního násilí a dalších forem útlaku. V tomto textu jsem vyzdvihnul jeho porážku-ústup, protože těm právě nyní čelíme. Ale v blízké budoucnosti hnutí znovu zaútočí, protože nebude jiná možnost. Porážka je dočasná, boj je trvalý.

O NAKLADATELSTVÍ SUBVERZE

Nakladatelství Subverze se zaměřuje na publikování různých textů, které nemusí ve všem být v souladu s našimi postoji. Často nejsou v souladu ani mezi sebou navzájem, přesto považujeme za důležité je sdílet. Nutno podotknout, že to neděláme z komerčních pohnutek ani v rámci propagace a podpory konkrétní skupiny, organizace, ideologie, hnutí, taktiky či strategie. Společným rysem všech textů je jistá dávka kontroverze a tedy i potenciálu k rozvíření tolik chybějících diskuzí o podstatných tématech. To je v podstatě hlavní motivace k provozování tohoto projektu. Žádné šíření „revolučního evangelia“, jak by si někdo mohl myslet. Prostě jen touha po diskuzi, reflexi a subverzi. Takže, pokud ti přijdou námi vydané publikace zajímavé, diskutuj a podvracej. Pokud tě znechucují, klidně se pozvracej. Necháme to na tobě.

PUBLIKACE NAKLADATELSTVÍ SUBVERZE

PROPAD DO ŠÍLENSTVÍ: ANARCHISTICKÝ-NIHILISTICKÝ DENÍK ANTIPSYCHIATRIE

FLOWER BOMB

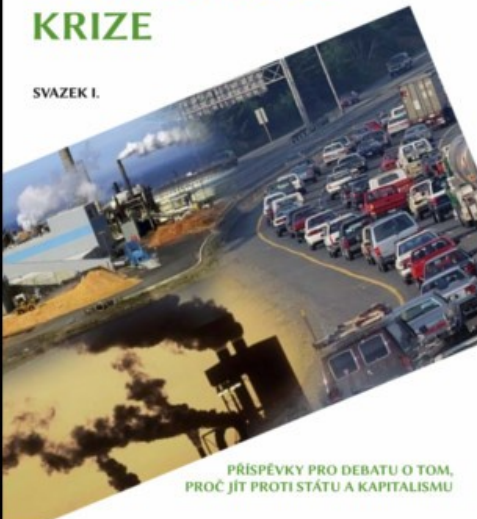

DOKUMENTY
& CHRONOLOGIE

KE STAŽENÍ NA WEBU: SUBVERZE.NOBLOGS.ORG

HLEDÁNÍ CESTY Z EKOLOGICKÉ KRIZE

SVAZEK I.

PRÍSPĚVKY PRO DEBATU O TOM,
PROČ JÍT PROTI STÁTU A KAPITALISMU

Marlen Insarov

TŘI FÁZE PROLETÁŘSKÉHO BOJE

„V týdnu od 26. května do 1. června 2020 vypálila multirasová proletářská vzpoura vedená černými policejními stanice, zničila policejní auta, zaútočila na policii, přerozdělovala zboží a pomstila se za policejní vraždy bezpočtu černých i nečerných. Ale první červnový týden se, jak se zdá, všechno změnilo. Všichni jakoby zapomněli, že se něco z toho stalo, a místo toho jsme se stali dobrými protestujícími, stali jsme se nenásilnými a stali se z nás reformisté. Místo toho, abychom zaútočili na policii, jsme vydrželi nespočet pochodů, které neměly žádný jiný smysl, než pochodovat. Z revolučních abolicionistů jsme se stali reformistickými abolicionisty. Co se stalo? Existuje mnoho snadných odpovědí, a všechny jsou nesprávné.“

ILL WILL EDITIONS

2020

illwill.com

NAKLADATELSTVÍ SUBVERZE

2021

subverze.noblogs.org

**Tato publikace není zboží! Nekupuj ji! Neprodávej ji!
Vezmi si ji a sdílej bezplatně!**